ISSN 0132-4462.
№ 12 1999
ГРУДЕНЬ

перець

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

Мал. Г. АНДРЕЄВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Роботу шукаєш? Збігай по пляшку...

Мал. В. ПОПОВА

Передноворічні діалоги

ЩЕ СИЛЬНІШЕ

– Чому Іваненко вчора так кричав на свою дружину?

– Вона не хотіла сказати, на що витратила всі гроші.

– А чому він сьогодні кричить удвічі сильніше?

– Бо сьогодні вона нарешті сказала.

М. ЗАЄЦЬ.

ЗАПРОШЕННЯ

– Ви як, сусіде, не проти, аби разом зустріти Новий рік?

– З великим задоволенням.

– Тоді завтра обов'язково ми з дружиною... будемо у вас!..

Борис СЛЮСАР.

Мал. В. СИРОТИ

— Миколо, позич десятку!
— У кого?

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ДЕМОКРА**Д.**
ХАПІТАЛІСТ.
МА**Х**РОЕКОНОМІКА.
ДЕМА**Х**О**Х.**
ШАМП**У**НСЬКЕ.
М**А**РОТВОРЦІ.
М**А**РАЛЬНИЙ.
ВУГЛЕДОБ**И**ВНА ГАЛУЗЬ.

Григорій СТОРОЖ.
Село Джурин на Вінничині.

Н**Я**ВЧАЛЬНИЙ РІК.
ПЛАТ**Н**ОНІЧНЕ КОХАННЯ.
Р**І**ЗОЛЮЦІЯ.
Ч**В**АРКУВАННЯ.
ЮРИ**Н**ДИЧНА ОСВІТА.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ТАП

НЕ ЗВИКЛИ ПАСТИ ЗАДНІХ

За аналізом, що його підготував Європейський банк реконструкції та розвитку спільно зі Світовим банком, середній розмір витрат наших підприємств на хабарі становить 6,5 процентів од їхніх середньорічних прибутків. За цим показником ми значно обійшли Росію, зате ще відстаємо від, скажімо, Грузії.

Наші кореспонденти зустрілися з деякими чиновниками і попросили прокоментувати ці цифри.

— Неподобство,— заявив представник вітчизняного чиновництва. — У таких речах ми не звикли пасти задніх. Тому беремо на себе підвищені зобов'язання: як мінімум удвічі збільшити побори з наших підшефних підприємців.

МУДРЕ РІШЕННЯ

Як передає наш херсонський кореспондент, на загальних зборах робітників місцевого заводу «Будпромдеталь» прийняте рішення продати... директора.

— Не розуміємо, чому ви дивуєтесь,— сказали нашому кореспонденту в завкомі. — Наші національні футбольні клуби продають же своїх форвардів, аби поправити фінансові справи. От і ми вирішили в такий спосіб трохи поліпшити своє матеріальне становище. Якщо добре вторгуємо, то зможемо принаймні хоч зарплату виплатити нашим робітникам за останні півроку.

ЩАСЛИВЧИК

Саме в той момент, коли пенсіонер Гапличенко сушив собі голову над проблемою, як би його звести кінці з кінцями, з нього пішло каміння. І що найбільше вразило пенсіонера — каміння блищало на сонці. Про всяк випадок Гапличенко поніс його до ювеліра і виявилось — воно коштовне. Тепер нарешті Гапличенко може купити собі до новорічного столу не тільки пляшку шампанського, а й чимало інших напоїв та закусок. Не те, що його друзі, бідолахи-пенсіонери, які живуть на саму пенсію.

Мал. О. ГУЦОЛА

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

- *Державою можуть керувати і куховарки, було б із чого готувати...*
- *Досяг такої вершини, з якої вже нічого не бачив.*
- *Нам надовго повинно вистачити здорового глузду: в цьому відношенні ощадні.*
- *Якщо держава – це ми, то хто тоді – вони?*
- *В бігу з бар'єрами виконував роль бар'єра.*
- *Законодавильний орган.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

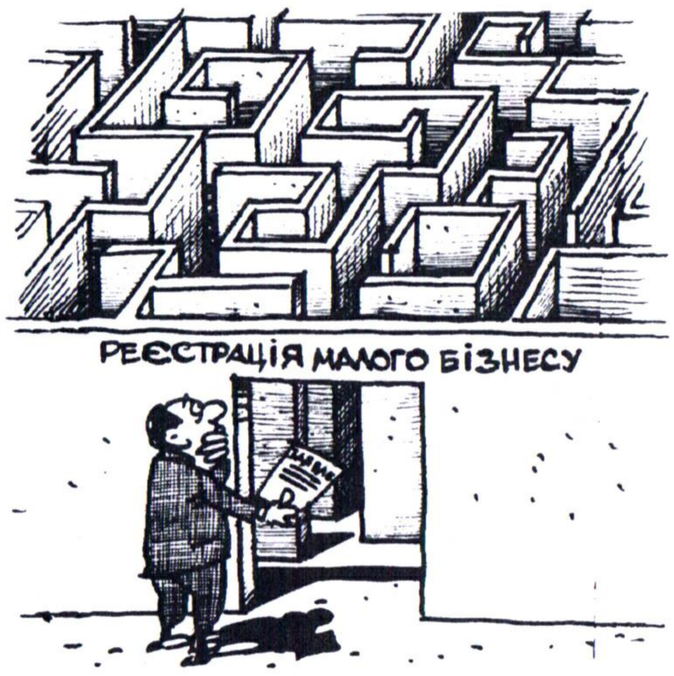

Завжди винен

Ти завжди винен перед нею
За зло велике і мале.
За всі незлагоди зріднею,
За все, що випадок пошле.

Чи недопечену хлібину
Тобі сподіялось купить,
Чи в темну нічку горобину
Там, у сусідів, хтось не спить.

Пече жара чи шкварить злива,
Чи ціни піднялися знов...
Якщо дружина нещаслива,
Ти завжди винен. Будь здоров!

Григорій ВЕДМЕДЕНКО.

м. Харків.

Туди-сюди

ГОЛОС ПО ТЕЛЕФОНУ. Управління комунального господарства?

НАЧАЛЬНИК. Так.

ГОЛОС ПО ТЕЛЕФОНУ. Вас турбує народний депутат Косаренко. Виборці скаржаться: снігом завалило хідники, не можна ходити.

НАЧАЛЬНИК. Це ж природна стихія! Що, я Бог? Що я можу вдіяти?

ГОЛОС ПО ТЕЛЕФОНУ. Як що? Вивести робітників з лопатами і розчистити. А то доведеться вжити заходів мені. Щодо вас!.. *(Клацання).*

НАЧАЛЬНИК *(натискає селектор).* Тимчук? Негайно мобілізуй народ!

ГОЛОС ТИМЧУКА. Куди?

НАЧАЛЬНИК. На розчищення тротуарів від атмосферних опадів.

ГОЛОС ТИМЧУКА. Так нема ж!..

НАЧАЛЬНИК. Чого нема — людей?

ГОЛОС ТИМЧУКА. Люди є, машин немає. Тобто, й машини є, а от пального... Хіба не знаєте, куди воно йде?

НАЧАЛЬНИК. Та знаю, знаю. Але тут депутат один дзвонив, народний. Мусимо відреагувати. То ж зробимо так: поперекидай сніг із хідників на дорогу. Утямив?

ГОЛОС ТИМЧУКА. Утямив!

НАЧАЛЬНИК. Дій!..

На другий день.

ГОЛОС ПО ТЕЛЕФОНУ. Це комунгосп?

НАЧАЛЬНИК. Так.

ГОЛОС ПО ТЕЛЕФОНУ. Вас турбує народний депутат Косаренко. Водії й ДАІ нарікають: на шляхах кучугури, не проїхати. Пробки, аварії з усіма наслідками. Прошу вжити заходів! *(Клацання).*

НАЧАЛЬНИК *(натискає селектор).* Тимчук? Тут скаржаться згори: на шляхах замети, не проїхати...

ГОЛОС ТИМЧУКА. У мене ж пального хіба що на власну «Тойоту». І ваш «Ніссан».

НАЧАЛЬНИК. Зігнорувати не можу. Тобі що?.. А відповідати кому? Мені! Перекидай сніг з проїжджої частини назад на тротуар.

На третій день.

ГОЛОС ПО ТЕЛЕФОНУ. Комунгосп? Народний депутат Косаренко. Дивіться, ви дограєтесь! Виборці знову допікають: хідниками не можна ходити.

НАЧАЛЬНИК *(натискає селектор).* Тимчук? Перекидай сніг назад на дорогу!

ГОЛОС ТИМЧУКА. І доки таке триватиме? Туди-сюди...

НАЧАЛЬНИК. Доки, доки... До самої весни!..

Савелій ЦИПІН.

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема В. Фльорка)

— А у стародавніх греків, між іншим, знали, як забезпечити людину роботою!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Це один «крутий» для своїх друзів півлісу прикрасив...

ПЕРЧИНКИ

ДО ВІДОМА ГРОМАДЯН

З 1 жовтня в м. Хтознащо вводиться щорічний пішохідний податок, сума якого обчислюється множенням ваги людини в кілограмах на розмір її ноги в сантиметрах. Від податку звільняються лише інваліди та діти, які ще не навчилися ходити.

ВАМ, ДІТИ!

В магазин «Дитячий світ» надійшла нова цікава гра для трирічних дітей — «500 ігор з сірниками».

ПЕРЕВИДАННЯ

Днями вийде з друку вісімнадцяте, перероблене і доповнене видання «Самовчителя свинопаса» з текстами англійською, французькою, українською та арабською мовами.

ЗАХОПИВСЯ

Прикордонник Йосип Свічка так захопився, переслідуючи порушника кордону з боку Туреччини, що затримав його лише в Канаді.

СКЛАДНЕ ПИТАННЯ

Сильно замислився Б. Шерхебель, коли підійшов час складати заповіт: як же поділити дві гривні 77 копійок на трьох синів?..

Микола ТИХОНЧУК.

Сатиричні мініатюри

ДЯКУВАТЬ ДОНІ...

Зекономили солідно
Батьки Валентини:
Справили дочці весілля
Й водночас хрестини.

ЗАЛІЗНА НОМЕНКЛАТУРА

Вміють масть свою міняти
Спритні тьоті й дяді:
Царства падають, тріщать,
А вони при владі!

ЗНАЙШОВ ЧИМ ЛЯКАТИ...

Під час сварки із кумою,
Кум лякав її тюрмою.
«Це життя,— кричить кума,—
Ще страшніше, ніж тюрма».

РОСТЕМО Ж МИ, ГЕЙ!

За цей рік наше село
Значно оновилося:
Дев'яносто душ померло,
Десять народилося.

Петро СИВОЛАН.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Ю. Іщенка)

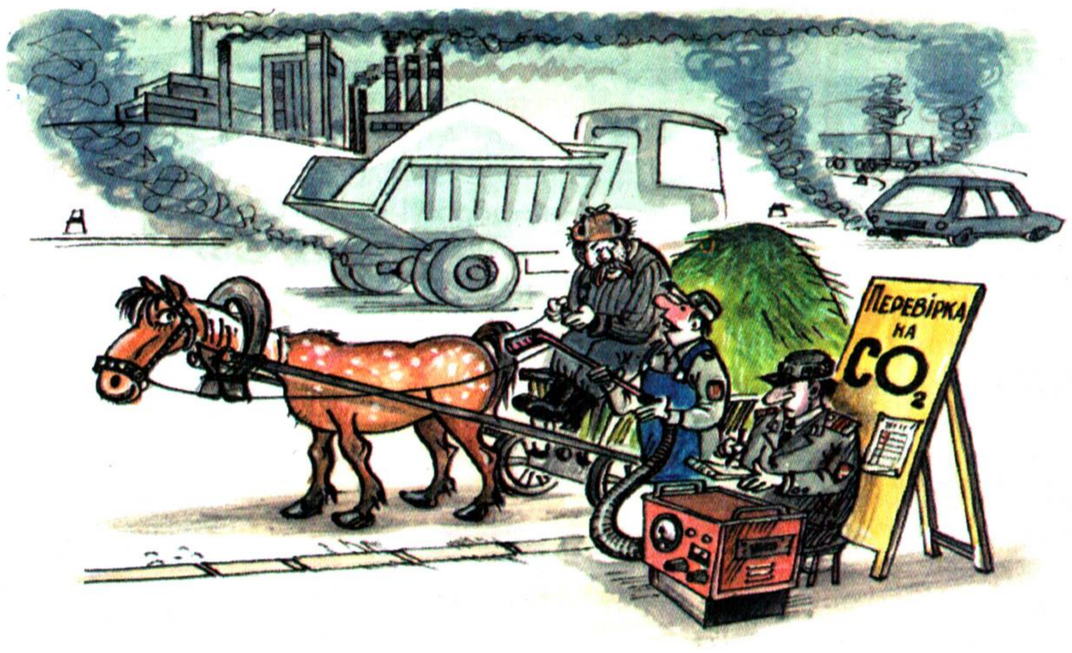

— Забруднюєте, діду, атмосферу! З вас штраф!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От чудило! Хто ж проти зими пити кидає?

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

Третя версія

Здавна вже відомо:
як, де і коли
Сідати нам за новорічні столи.
Та раптом — проблемка нівроку
Стосовно наступного року.

З'явилися непересічні думки
(Висловлюють їх не лише
диваки):
Двохтисячний (теза одна є)
Сторіччя нове ПОЧИНАЄ.

Позиція друга: 2000-й рік
Неспішно ступає до нас
на поріг
І дивиться сумно в обличчя:
ЗАВЕРШУЮ наше сторіччя.

І вдень сперечаємося, і вночі,
І вранці, і навіть з роботи
йдучи:
Коли ж ми (думок розмаїття!)
Почнем XXI-е століття?!

Читачу веселий!
Серйознішим стань
І вирішу врешті питання питань:
Коли ж нам ставати на чати
Сторіччя нове зустрічати?

І — версія третя: коли чималі
Припаси є на новорічнім столі,
То, не відступивши ні кроку,
Сиди до наступного року!

Питання тут автора наздоганя:
А як же робота?!
А як навчання??!
Що ж, можна ставати на чати,
Та гумору все ж не втрачати.

Юрій ШАНІН.

ОБЛОГА

Остання облога у Львові була, здається, ще за часів войовничого шведського короля Карла XII. Не можна сказати, що відтоді на Галичині підупав бойовий дух і вже не нуртує прагнення до змагів. Але якось не випадало. То часу не було на облоги, то нікому було обкладати, а то нікого. Хіба на словах обкладуть, потішаться ефектом і — пішли домів. Та так було до недавнього часу, коли не просто поповзли чутки, а й преса заговорила, а деякі ЗМІ й заголосили про облогу Центральної транспортної клінічної лікарні. І не шведами, а самими львів'янами.

Якби нині у нас були піонери, вони найнялися б там ходити у розвідку, закладати тата Павлика Морозова, а то й просто марширувати на екскурсію, щоб побачити борню з буржуїнами. Тільки навряд чи вони розібралися б, де нині буржуїни, де червоні легіні, а хто і той, і другий водночас. Посудіть самі.

Десь у вісімдесятих, коли особливо цінувалися раціоналізаторські пропозиції і творчі дерзання, від клінічної лікарні Львівської залізниці (КЛЛЗ) виокремилось у самостійну одиницю охорони здоров'я фізіотерапевтичне відділення, яке прибрало назву центральної транспортної клінічної лікарні. Очолив її, як і належало ініціатору, Е. Л. Гофман. Збігав час, відбулись безкровні революції і розпади імперій. Вихор подій заніс Едуарда Леопольдовича аж у Київ, де він майже три роки (аж до травня 1998 року) очолював головну залізничну медичну службу. Але Львова не покидав. Більше того — з високого посадового місця він без втоми творив добро для свого дітища — ЦТКЛ, а значить, для транспортного народу.

А тепер трохи загальмуємо шалений біг часу і повернемося на початки дев'яностих. ЦТКЛ, хоч і відомчий заклад, мав завжди статус державного, тобто спирався на бюджетне фінансування. Але ось регіональне відділення Фонду держмайна України та місцева реєстраційна палата несподівано визнали лікарню орендним підприємством із правом подальшого викупу виробничих приміщень, обладнання і всього іншого. Якщо врахувати, що ЦТКЛ займає симпатичний палац якогось позаісторичного магната, то на тім'ї заворушиться волосся — де взяти гроші на такий маєток? Але не об тім мова. На такі проекти завжди знаходиться копійка. Адже знайшлися сили здійснити акцію оренди, хоча вона суперечила законодавству, яке негативно ставиться до приватизації державної медицини.

Та в тім і фокус, що орендне телятко припадало до двох вим'ячок, маючи подвійний — державно-орендний статус. Обер-медик Укрзалізниці пан Гофман не шкодував коштів для ЦТКЛ, яка у той же час уже практикувала платну форму обслуговування пацієнтів. Водночас лікарня не значилася орендною у відповідному реєстрі і не платила орендної плати та відповідних податків. А це (орендна плата) не мала й сума — набігло десь з півміль-

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Що й казати — жінка потребує постійної уваги! Трохи розслабився — вмить спіймає тебе на гарячому!

Друже Перче!

Одна з моїх улюблених телевізійних передач — «Куклы», що йде по російському каналі. Приємно дивитися, як російські сатирики потішаються над своїми політичними діячами, висвітлюючи їхні вади і в такий спосіб дають оцінку їхнім вчинкам. А чому ж подібної програми немає в нас? Чи наші сатирики неспроможні, чи наші політичні діячі не доросли до розуміння гумору і не дозволяють над собою кепкувати?

А може, тобі, Перче, проявити ініціативу?

В. ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Луцьк.

Мал. В. ПОПОВА

СІРИЙ І ЯГНЯ

Новітня байка

«Улітку, саме серед дня,
Пустуючи, дурне Ягня,
Само забилося до річки —
Напитися водички...»

А Вовк, звісно, тут, як тут: я тебе з'їм! Просилося Ягня, молило його, та де там! Схопив Сірий нещасне Ягня...

Але це колись так було, в дідуся Глібова. А нині:

Пішло Ягня до річки напитися водички.

Стрів його Вовк.

— Ага,— грізно гарчить,— ось я тебе з'їм!

— Іж,— раптом покірно каже Ягня. — Така, певно, моя доля. Бо якщо ти не з'їси, то від проклятущих нітратів загину.

Вовчище, який уже хотів було хапати свою жертву, тільки зубами клацнув і насторожено спинився.

— Що ти мелеш?.. Які.. н-нітрати?

— А ті, пане Вовче, що з травою щодня споживаю,— зітхнуло Ягня і наче аж вибачатися почало: — Де ж нині чисту траву здибаєш, як все довкілля забруднене?.. За радіонукліди вже й не кажу, вода, що її п'ю, аж кишить радіацією!

— А чого це ти не... бережеш свого здоров'я? — вибалушив очі Сіроманець і враз розгнівався: — Мене забагло струїти?.. — і позадкував од небезпечного Ягняти. — А я здуру трохи було тебе не згамав! Ану-ну,— гаркнув, — геть звідсіля! Ходять тут... усякі! Та заразні!

Вовк хоч і був вовком, але дуже беріг своє дорогоцінне життя і тому, знаючи тяжку екологічну ситуацію, кого попало не їв.

Ягня ж, напившись всмак водиці, благополучно повернулося до кошари.

А Сіроманець, дивлячись йому вслід, тільки облизувався.

— До чого матінку природу довели,— обурювався. — Хоч з голоду лапи випростовуй!..

А ви... нітрати, нітрати! В наш час, бачите, і вони можуть порятувати.

Валентин ЧЕМЕРИС.

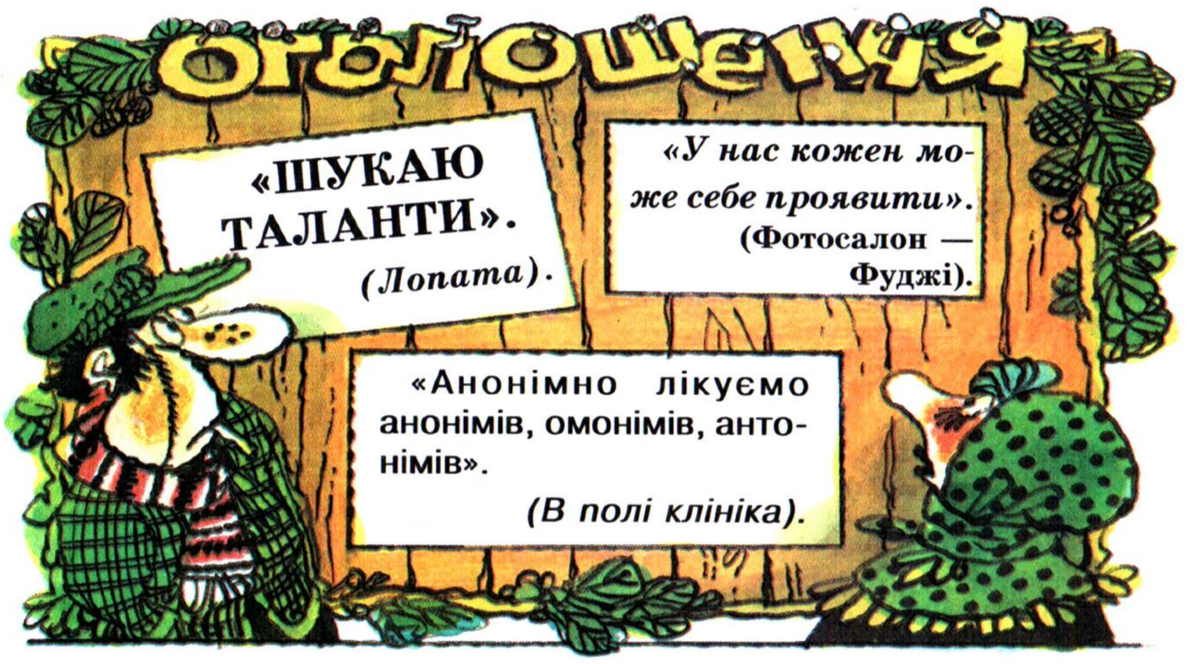

йона гривень. За цей же час (три з половиною роки) лікарня дістала з бюджету майже п'ятнадцять мільйонів гривень. Усе це без особливої напруги зауважили контролери КРУ. Побачили вони і кілька сот, як нині мовиться, віртуальних працівників. на цей уявний штат йшли шалені гроші. Вірніше, вони йшли у кишені цілком реальних ошустів.

І ось за незаконне використання держмайна, відчуження його комерсантами та багато чого іншого, враховуючи і згаданий подвійний стандарт у приналежності власності та «мертві душі», різні суди визнали договір оренди недійсним. Водночас Едуарду Леопольдовичу сплели личаки. Але він не погодився. Як це так — головний лікар, керівник (і не тільки ЦТКЛ, а й відновлювального відділення в Судаку, філії на Закарпатті та ін.),— безробітний, який ще вчора офіційно мав до 1000 грн. на місяць. І ось тут у Львові вперше після Карла XII знову почалися облоги силами самих городян. Пан Гофман зачинився у лікарняному палаці, не впускаючи судовиконавців. Час від часу санітари лише пропускали на чергові прес-конференції журналістів. До речі, про санітарів. До штату лікарні їх було прийнято 58 чоловік, переважно міцної тілобудови. Багато хто з них мав газову зброю, здатну «плюнути» і чимось твердішим. Їх називали «охоронцями», «штурмовим загоном», «приватною армією». Але ми цього робити не будемо. Хлопці на ставках санітарів — значить, санітари. Ну, дехто підозрював їх в організації вибуху в лікарні. Але Едуард Леопольдович на зустрічі з журналістами спростував цю дурну думку, назвавши (такий же дурнуватий) акт викраденням терористів.

Час від часу містом поширювалися новини про «сидження» пана Едуарда. То його штурмує міліція, то охоронці порядку зненацька напали на стареньких бабусь-пацієнток і позвірячому кривдили їх. Жертв, правда, не було. Тільки якийсь соціаліст зі старих партійців, відданий прибічник неокапіталіста Гофмана, ходив центральними вулицями з такими синцями, що додай трохи барв у жовтій палітрі, і міг би стати натурником для відтворення національного двоколора. І він скаржився на болі, хоча рани за справедливу справу, відомо, не болять.

Щиро кажучи, війна Едуарда Леопольдовича, оголошена Львівській залізниці, місцевій владі і взагалі державі за рік так насточортіла землякам і сучасникам, що поступово про неї перестали писати не тільки в серйозному плані, а й в іронічному. І ось тоді прибічники екс-головного лікаря з числа медпрацівників, що ще вчора ходили на щоденні збори «оборонців» і клялися у відданості «ідеї», побігли здаватися. Одні казали, що полуда з очей спала, інші кивали на те, що з часом людина мудрішає, ще хтось завів дрібних дітей і зажадав соціального спокою.

Коротше — побігли.

Коли до ЦТКЛ прийшли справжні господарі і судовиконавці, вони застали Едуарда Леопольдовича і його сім'ю у його кабінеті, перетвореному на лікарняну палату. Делікатно поцікавившись, де пан Гофман тримає документи, печатку та інші клейноди головного лікаря, які він не здав, почули щось на зразок: «Я хворий, що вам від мене потрібно?». У переможців, мабуть-таки, можна запідозрити єзуїтську жилку, бо вони... запропонували Едуарду Леопольдовичу підлікуватися в кардіології ненависної клінічної лікарні Львівської залізниці (ККЛЗ), від якої свого часу Гофман «відбрунькувався». Ясно, він був проти.

І ще. Не можна сказати, що «факир был пьян и фокус не удался». П'яних у цій історії не було, бо надто багато й серйозно було поставлено на кон. А львів'янам, мабуть, треба добре замислитись. Не над підсумками річної «облоги», а над тим, чому вона стала можливою. Можна тихо й порадіти. Все-таки не були захоплені банки, пошта й телеграф.

Володимир ПАЛЬЦУН.

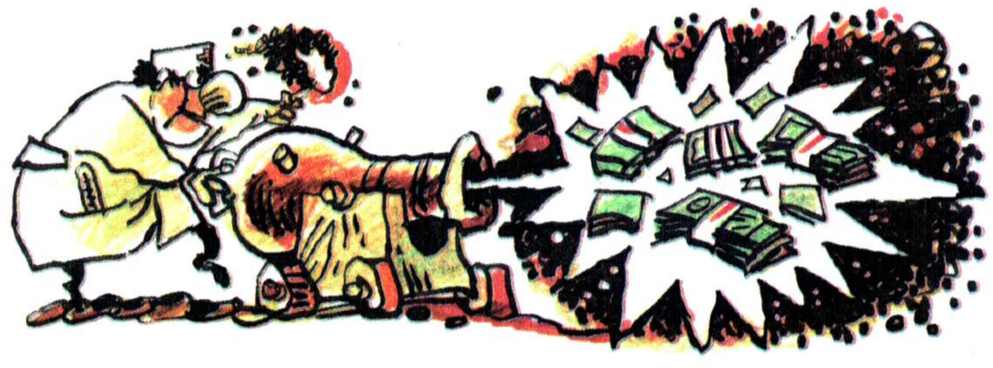

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

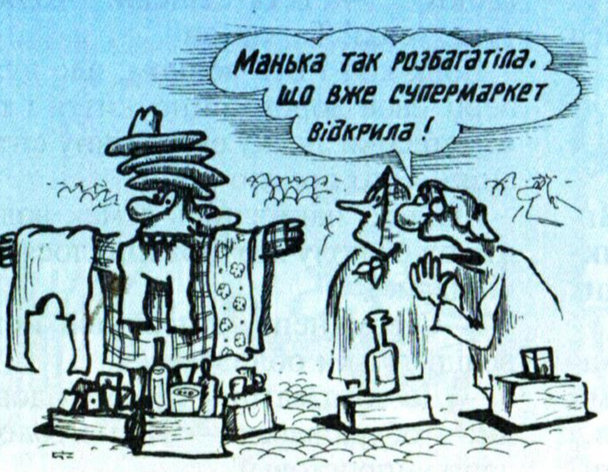

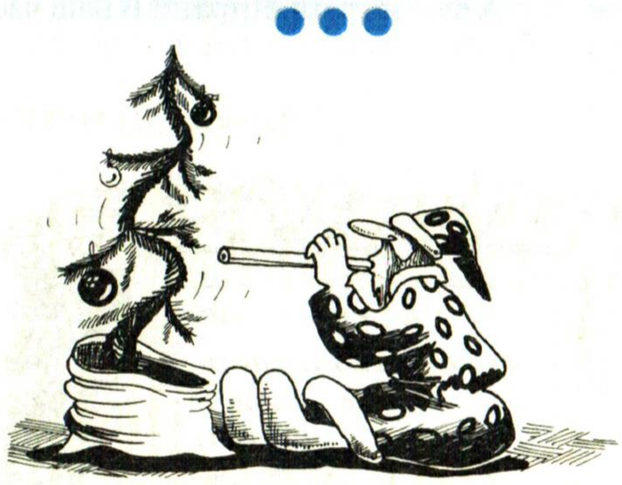

Будьмо здорові!

ГАПЛИК

— Діду, для лікування вам треба мати не менше двохсот гривень.— каже лікар, оглядаючи хворого.

— То зачекайте. Віддадуть пенсійний борг, тоді й лікуватимусь.

— Нічого не вийде. До того часу вам буде гаплик.

— Чому?

— Бо заборгованість ліквідовуватимуть перед наступними виборами.

ПОКИДАЮТЬ

— Щось у вас, Павлючук, сьогодні такий кислий вигляд,— каже лікар

— Бо чим більше я лежу в лікарні, тим більше ви хвороб в мені знаходите.

— Вилікуємо. Покинуть вас хвороби.

— Може, й так. Але з кожним днем мене покидають і гроші.

Іван ТОКАРЧУК.

ЗАГАДКА

Професор до молодого лікаря:

— Ваш перший пацієнт, колего, одужав. Чого ж ви такі пригнічені?

— Бо не знаю, що йому допомогло.

ВАЖКИЙ ВИПАДОК

Хірург розпочинає день:

— Сестро, які там сьогодні випадки?

— Два легкі: один чоловік після автокатастрофи, другий після самогубного стрибка з даху.

— А важкі є?

— Так, один чоловік, котрий відмовився мити посуд...

Михайло ДЖУГАН.

ПОПЕРЕДНІЙ ДІАГНОЗ

— Лікарю, до вас хворий?

— З чим?..

— Не знаю.

— Отакої! Віро Петрівно, ви, між іншим, медична сестра, могли б пацієнтові бодай попередній діагноз поставити.

— Це, лікарю, ваша справа. А то я щось наплутаю.

— То хоч скажіть: наскільки він хворий?

— Це — будь ласка!

— То наскільки?

— Гадаю, що доларів на п'ятдесят.

Микола ВОЗНИЙ.

Новорічний калейдоскоп

❄ **Новорічний сон функціонера: бюрократична машина з вічним двигуном.**

❄ **Концепція Дракона: одна голова добре, а три — краще.**

❄ **Дід Мороз «Червоне» ніс!..**

Леонід ЗАБАРА.

СУСІДИ

ГУМОРЕСКА

Мій сусід із першого поверху — човник. Він живе тим, що їздить у Китай і привозить різне барахло.

Мій сусід із другого поверху тримає кілька торговельних точок біля вокзалу, закуповує у сусіда з першого поверху китайське ганчір'я оптом, а продає вроздріб. Тим і годується.

Мій сусід із третього поверху працює в банку. Його бізнес — давати позички під великий процент човнику з першого поверху і комерсанту з другого.

Мій сусід із четвертого поверху — податковий інспектор. Він одержує свою зарплату за те, що збирає податки з моїх сусідів із першого, другого і третього поверхів.

Мій сусід із п'ятого поверху — рекетир. Він збирає данину з човника і власника торговельних точок. За їхній рахунок й існує.

Мій сусід із шостого поверху — міліціонер. Йому платять гроші, щоб він відганяв сусіда-рекетира від кіосків сусіда-комерсанта.

Мій сусід із сьомого поверху — автомеханік. Він має доходи від ремонту «Жигулів» човника, «Хонди» власника кіосків, «Волги» банкіра, «Москвича» податкового інспектора, «Мицубісі» рекетира і «Запорожця» 1962-го року випуску, що належить міліціонеру.

Моя сусідка із восьмого поверху — повія. Вона любить міліціонера, інвспектора, човника, банкіра і автомеханіка. А рекетиру робить скидку на три бакси, оскільки він їй небайдужий як чоловік.

А мій сусід із дев'ятого поверху працює в обласній адміністрації і сидить у всіх вісьмох на шиї...

Недавно сусід із першого поверху їздив у Тяньцзинь, підхопив там гонконський грип і серйозно хворіє. Оце я тепер і думаю: якщо він, не дай боже, помре, як же тоді всі інші житимуть?

Сергій БЄСЄДІН.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В. ШИРЯЄВА

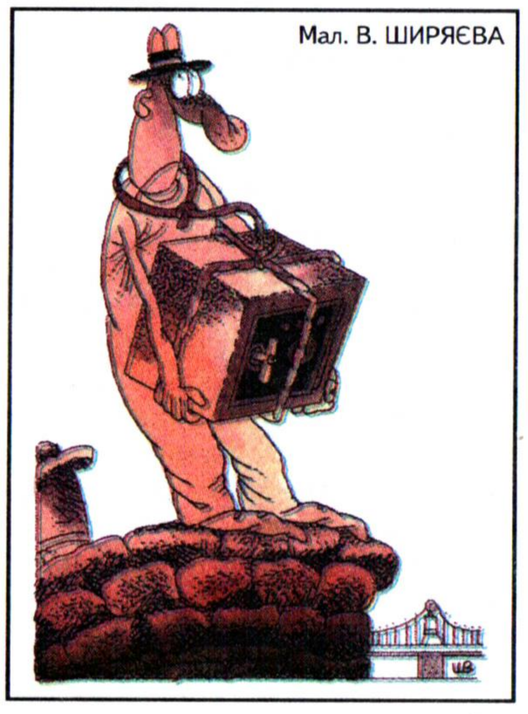

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

Мал. А. КОНОВАЛЕНКА

— Вашій фірмі на новорічні свята потрібний Дід Мороз?

— Так, але віком до 35 років.

Літературні пародії

ЛЮБЛЮ, ЯК ПАХНУТЬ ОГІРКИ

Люблю, як пахнуть
огірки,
Люблю, як пахне
огірками.

Євген ШМОРГУН,
Зб. «Вірші різних років»

Люблю, як пахнуть огірки,
Люблю, як пахне огірками.
Люблю я з діжки залюбки
Їх, хлопці, діставать руками.
І тепло на душі стає,
Врочисто, і приємно якось.
Якщо до них ще й чарка є,
То це найкраща в світі закусь.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ДУМА ПРО КУМА

На Покрову знову випав дощ
І учора ввечері покрапав...
Холоду нема. Зате є борщ.
А ведмідь, напевне, смокче лапу.

Олекса РІЗНИЧЕНКО.

На Покрову зранку випав сніг,
А після обіду — дощ покапав.
Вечором піддатий кум забіг
І вину звалив на демократів.

— Це вони,— сп'яніло кум ікав,—
Навіть небо приватизували.
Так нам і потрібно, дуракам,
Якщо ми за них голосували.

Кажуть, що прибічники твої
Всі голосували за «Громаду» —
От вам лазаренки-шахраї
І пролізли у Верховну Раду.

Знаєш, де тепер «панамський гість»! —
Десь у США. Очікує етапу.
Там на «кровні» він і п'є, і їсть —
Ми ж тут, як ведмеді, смокчем лапу.

Я забіг до тебе, друже мій,
По гуманітарну допомогу:
Ти мені домашньої налий
Та й піду я до свого барлогу.

Віктор ДЗЮБА.

м. Одеса.

У ПОШУКАХ СПОЧИНКУ

Говорив, що я жінка приємна,
І лилися загальні слова...
Раз ласкаво торкнувся за плечі,
По волоссі рукою провів...
Та я рада! В мені не утіху,
А спочинок на хвильку шукав.

Катерина ВИШИНСЬКА,
Зб. «Зі мною біль живе, калино...»

Ти до мене ходив недаремно,
Дивувався, що я не така.
Говорив, що я жінка приємна,
Бо тепленька і дуже м'яка.
Раз окинув мене чемно оком,
По статурі рукою провів,
Умостився у мене під боком
Задоволено і... захропів.
А мені геть було не до сміху,
Сподівалась на інший твій крок.
Та я рада! В мені не утіху,
А спочинок шукав од жінок!

Іван ДУБІНІН.

м. Черкаси.

Шановний Перче!

Окремі політики стверджують, що наша держава за деякими показниками — на рівні латиноамериканських країн або навіть африканських. Якщо це так, то чому б нашому парламенту не розглянути питання, давно вирішене в тих країнах — про багатоженство. У мене, наприклад, є дві жінки, яких я кохаю і з якими із задоволенням узаконив би свої стосунки. Хотів би звернутися до нашого вищого законодавчого органу з такою от пропозицією, тільки не знаю, як мені її належним чином оформити.

Андрій КОСМАЧ.

Хмельницька область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

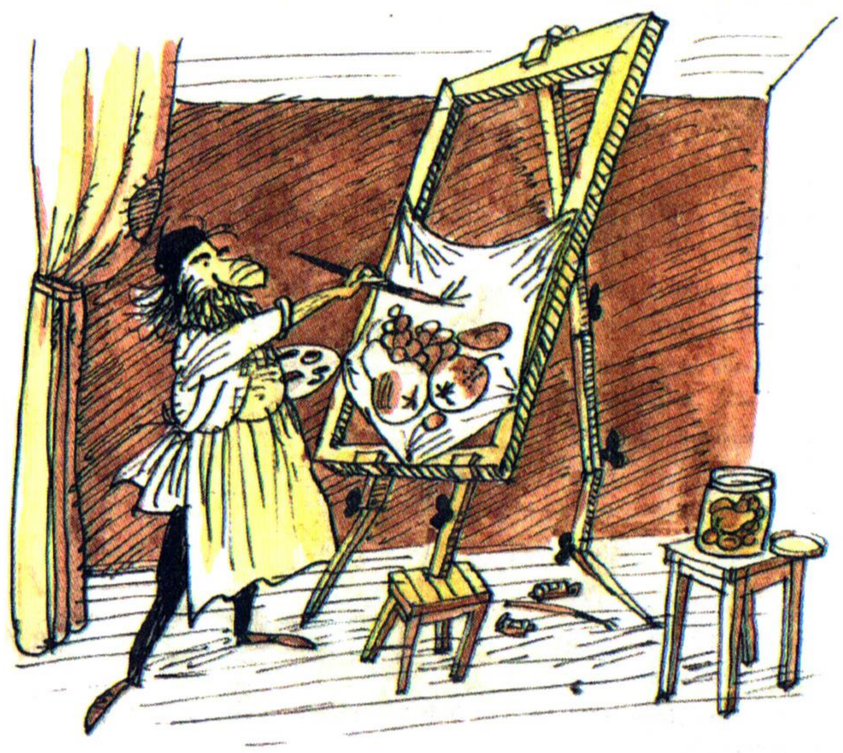

Прийшов я якось на базар. Чого тут тільки немає! Все, крім того, що мені потрібно. Дивлюсь — у куточку стоїть скромненький громадянин і тримає в руках картонку з написом: «Продаю чесність і порядність».

Підходжу до нього, цікавлюсь:

— І багато ви просите?

— Ні, зовсім ні,— каже чоловік. — Хоча міг би просити більше. Бо чесність і порядність сьогодні — в дефіциті. Уявіть, що було б, якби нами керували чесні, а в парламент обирали порядних! Ніхто б не розкрадав нашу державу, не розпродував її оптом і вроздріб, переказуючи гроші на зарубіжні рахунки. І знаєте, як би ми з вами зажили?

— А навіщо ж тоді вам продавати свої чесність і порядність? — спитав я.

— В першу чергу продають те, без чого можна обійтися. Якщо значна частина нашого суспільства чудово обходиться без цих речей, то чому я не зможу?

— А раптом вони вам ще знадобляться? Ну от, скажімо, запропонують роботу, де бути чесним і порядним просто необхідно?

— Не смішіть мене. Недавно пропонували. Дуже солідну посаду. Я і приніс шефу, як вимагалося, характеристику з попереднього місця роботи. Мій колишній керівник чудово про мене написав, а в кінці додав, що я людина винятково чесна і порядна. Як дочитав шеф характеристику до кінця, так і на двері мені одразу ж вказав. Нам, пояснив, тільки чесних і порядних тут бракувало. А мій колишній керівник потім зізнався, що про ті чесність і порядність навмисно написав, аби мені помститися.

— Так навіщо ж тоді ви мені їх пропонуєте? — спитав я.

— Бачите,— пояснив громадянин,— часи міняються і, можливо, колись чесноти, які я вам пропоную, будуть у великій ціні. І тоді ви зможете зробити на них капітал.

— Гаразд,— поліз я в кишеню по гаманець,— беріть гроші.

Він ретельно їх перерахував і сказав:

— Мало. За таку суму я можу вам продати щось одне. Наприклад, чесність. А порядність купите іншим разом. Коли розбагатієте.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Народні усмішки

ПОДАРУНОК

Бородань прийшов до перукарні.
— Зробіть мені посеред бороди виріз.
— Для вентиляції?
— Та ні, моя дружина подарувала мені галстук і хоче його бачити.

ПІДОЗРА

— Мамо, — гукає в телефонну трубку дочка. — Вже дві години ночі, а чоловіка все немає. Він, мабуть, коханку завів!
— Ну, донечко, навіщо ж одразу думати про найгірше. Може, він під машину потрапив і лежить у реанімації.

ЖОДНИХ СУМНІВІВ

— Як ти вважаєш, — питає дружина у чоловіка, — лікування в цьому санаторії хоч комусь допомогло?
— У цьому немає жодних сумнівів. Глянь, як чудово виглядає обслуговуючий персонал.

ЗУСТРІЧ

Зустрілися дві повії на вокзалі.
— Як ти живеш? — питає одна.
— Добре, а ти?
— А я не дуже.
— Клієнтів поменшало?
— Та ні — навпаки.
— Так що ж тоді?
— Неплатежі замучили.

ПЕРЕПЛУТАВ

— Іду вчора ввечері додому, — розповідає друзям Михайло, — аж бачу, біля подвір'я моя дружина. Я присів, придивився... Ні, слава богу, не вона. То, виявляється, трактор стояв...

ОТАКА ЖІНКА

— Хочу розлучитися з жінкою, — каже чоловік судді.
— Чому?
— Щодня вештається по ресторанах і винарнях.
— Невже так п'є?
— Та ні, мене розшукує.

УСПІХИ

— Скільки літ, скільки зим! Давно тебе не бачив. А чим ти тепер займаєшся?
— Торгую меблями.
— І як успіхи?
— Чудові. В хаті лишилася тільки підставка під кактус.

ЗЛОДІЙ

Сестра кличе лікаря?
— Ідіть швидше сюди! У вашому кабінеті — злодій!
— Скажіть йому, — відповідає лікар, — щоб він роздягався. Я зараз іду.

Почув і записав Г. ПЕТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Давайте і в наступному... трьохтисячному році всі отак дружно зберемося!

Мал. В. ПОПОВА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— А ми на те труднощі і створюємо, щоб з ними боротися!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Голубонько, заспокойтеся! Пістолет із глушником.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Ви що, забули? Витверезники уже давно позакривали!

Мал. Б. РЕВЧУНА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Припини! А то впаде мій рейтинг в очах електорату!

Мал. В. ПОПОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

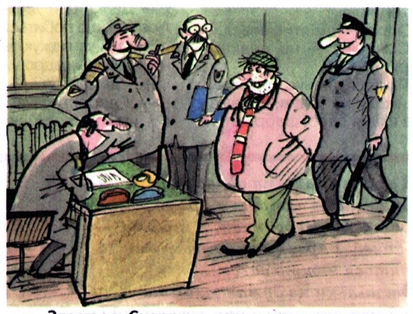

— Здається, Сидорчук, того року у передноворічну ніч тебе теж приводили.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

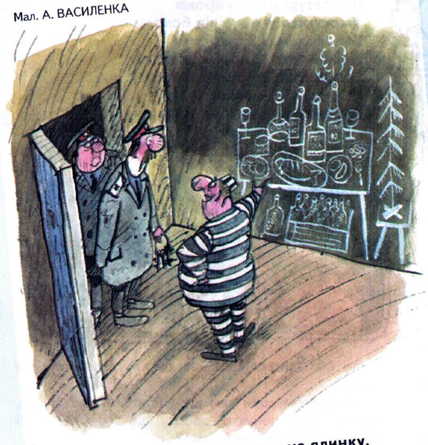

— Заходьте до мене на ялинку.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Оце ліс... Аж страшно!
— То давай зайдемо у шинок для хоробрості.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— З собакою до шефа не можна!
— А він інакше не підпише...

Народні усмішки

БІЛЬШЕ П'ЯТДЕСЯТИ

Пішла баба до сараю доїти козу. Тим часом дід знайшов у шафі пляшку самогону, випив двісті грамів, закусив і сів за столик читати газету. Повернувшись знадвору до хати з червоним від морозу обличчям, баба запитала:
— Відгадай, скільки градусів?
— Напевно більше п'ятдесяти, бо аж у горлі сохло, коли пив.

РОЗМОВА В АВТОБУСІ

Контролер до бабусі:
— Ви маєте квиток?
— Аякже. Ще за Брежнева одержала.

ЗАПЕКЛИЙ МИСЛИВЕЦЬ

— Галю, твій Петро мисливець?
— Запеклий.
— Що він приносить додому з полювання?
— Брудні чоботи і мокрі штани.

ЛЮБИТЬ СИМФОНІЧНУ

— Лесю, ти любиш музику?
— Так.
— Яку?
— Симфонічну.
— А чому вона тобі так подобається?
— Бо я під неї скоро засинаю.

ЛІПШИЙ ДРУГ

Розмовляють два водії:
— Тебе сьогодні зупиняв автоінспектор на посту ДАІ? — питає перший.
— Зупиняв.
— Скільки ти йому дав?
— Десять гривень.
— А я десять доларів.
— А чому так багато?
— Бо то мій ліпший друг.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

КОМПЛІМЕНТ

На вулиці у дядька Івана запитують:
— Чи не могли б ви розміняти десять доларів?
Дядько почухав потилицю:
— Розміняти, на жаль, не розміняю, але дякую за комплімент.

ЗНАВЕЦЬ

Інспектор ДАІ зупиняє «Запорожець».
— Ви що, не бачите, який тут знак висить? — запитує грізно у водія.
Той довго протирає окуляри, потім довго придивляється:
— Точно не скажу, але, здається, м'який.

Почув і записав М. РАДЧЕНКО.

ВЕСЕЛІ СПОГАДИ АРТИСТА

ПРИЧИНА «УСПІХУ»

Після демобілізації з армії ми з моїм партнером стали артистами Київської естради і успішно виступили з куплетами на Всесоюзному конкурсі в Москві.

Центральний будинок працівників мистецтв, де проходив конкурс, у той час відзначав своє 50-річчя. Відбувся ювілейний концерт, у якому брали участь відомі у Союзі артисти кіно, театрів, естради... Відкрили програму Давид та Ігор Ойстрахи, а завершити гала-виставу, яка затягнулася за північ, довірили нашому дуету. Ми здивувалися, адже в концерті виступали знамениті московські куплетисти. Але коли у готелі випили «за успіх» по склянці рислінгу, задерли носи:

— Довірили, значить — виглядаємо ефектніше, ніж їхні знаменитості, — сказав партнер. Я не протестував.

Наступного дня прийшли ми до Москонцерту. А ходили ми і виступали у шинелях. Бо сценічними нашими образами були солдат і старшина. Одне слово, були ми в солдатських шинелях, а почували себе генералами.

І тут нас зустрів знаменитий конферансьє Михайло Гаркаві:

— Вибачте, що примусив учора до півночі нудитися за кулісами, — усміхнувся він... — Планували на фінал Іллю Набатова, але він побоявся пізно повертатись додому у кошторній шубі. А ваші шинелі — не принада для вуркаганів...

У ВОРОТАХ РОМЕНСЬКИЙ

Певний час був я штатним артистом Кисловодської філармонії. Місто невелике, мешканці знають один одного в обличчя, а прізвища артистів у всіх на слуху.

Якось прийшли до мене хлопці з відділу культури. Розповіли, що збираються зіграти у футбол з медиками:

— Польових гравців команди культпрацівників уже підібрано. А у ворота виникла ідея поставити... тебе.

— Чому? — питаю, — я у футбол грав тільки в далекому дитинстві.

— У тебе, — кажуть, — прізвище відомого київського воротаря — Роменський. Це буде психологічно діяти на наших супротивників.

Я згодився.

Гра закінчилася 0:9 на користь медиків

Володимир РОМЕНСЬКИЙ.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

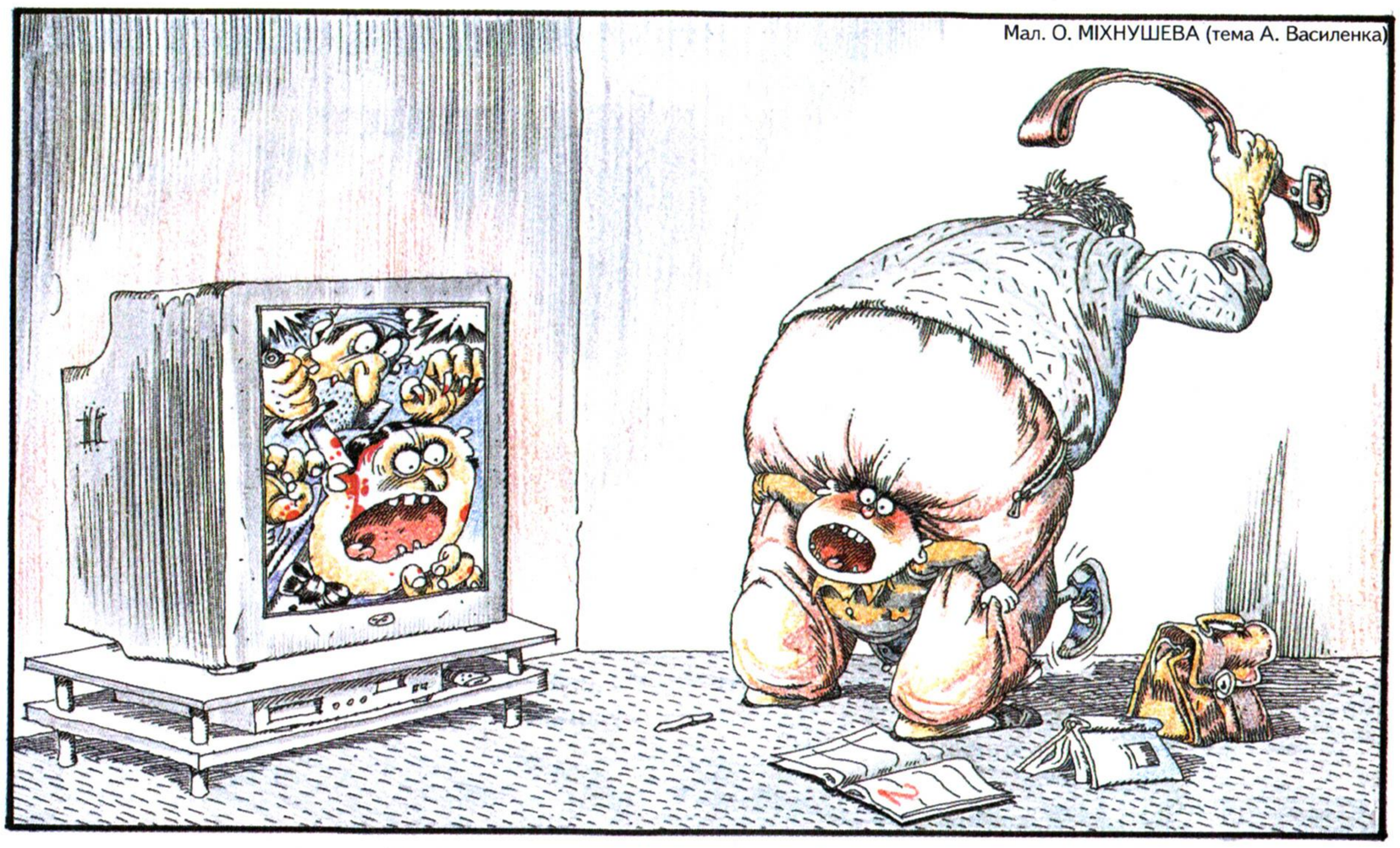

— Ну й садист ти, батьку, дай хоч фільм додивитися.

ГУМОРЕСКА

— Дідусю, ви пенсію отримали?

— Да-а-вно.

— Дайте мені п'ятдесят копійок.

— Кхе! Вибач, Ромцю, воно, може, і незручно питати, але ти ось уже кілька днів підряд береш у мене по п'ятдесят копійок. Це податок, чи як?

— Скажу — сміятиметеся.

— Сміятися — не плакати. Говори.

— Якийсь дядько, раніше я його ніколи не бачив, приватизував вхідні двері фабрики, на якій я працюю. І тепер з кожного, хто туди заходить, бере п'ятдесят копійок.

— Отак! А фабрика тепер чия?

— Як і була — державна.

— А вхідні двері?..

— Приватні.

— І що ж далі?..

— Далі... цей дядько контролює все, що робиться на фабриці. З ним узгоджують усі виробничі і навіть кадрові питання.

— А директор?

— У директора від того нерви розходилися вкрай: праве око закрилося зовсім, ліве час від часу сіпається.

— Гм. А замок на дверях великий?

— Замка немає. Поряд з дверима кнопка. Натиснеш — двері автоматично відчиняються, ще раз натиснеш — зачиняються.

— Кнопка велика?

— Як гудзик.

— І скільки вона коштує?

— Звідки я знаю. Певно, кілька копійок.

— Ага. Слухай мене, Ромцю, уважно. Ось тобі ціла гривня! Швиденько, не гаючи часу, іди і приватизуй кнопку.

— А що тоді?

— Тоді, хай отой хитрий дядько, що приватизував двері, за тобою побігає.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Дорогий Перче!

В одному нашому обласному центрі міліцейські патрулі збираються посадити на велосипеди, в іншому — на коней. І аргументи при цьому наводяться нібито вагомі.

От тільки не думаю, що злодюги і бандити почнуть брати приклад із правоохоронців. Вони, наскільки мені відомо, їздять не на самокатах, а на «Мерседесах»... і навіть літають на гелікоптерах.

В. П'ЯТНИЦЯ.

м. Харків.

Мал. О. КОХАНА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. В. ФЛЬОРКА

Історія одного зникнення

Заклад, що з'явився біля цвинтаря на південній околиці Донецька, дуже порадував відвідувачів цього невеселого місця. Заклад називався «Ритуальні послуги» і пропонував виготовлення та реставрацію пам'ятників. Тут можна було також замовити бюст і портрет небіжчика та огорожу могили, притому досить недорого.

А якщо врахувати, що поблизу цього, вже напівзакритого, цвинтаря, подібних послуг не пропонували, можна зрозуміти популярність, якою цей заклад користувався.

Замовники гроші платили наперед, одержували квитанції. І якщо їх щось і розчаровувало, так це термін виконання послуг. Він коливався від двох до п'яти місяців.

— Це ми пишемо про всяк випадок, будемо намагатися зробити все найскоріше, — заспокоювали майстри клієнтів.

Тільки «найскоріше» не виходило. Більше того, минали терміни, а замовлення все не виконувались. І коли обурені клієнти почали скаржитися, перша ж інспекція встановила неймовірну річ: заклад цей не був ніде зареєстрований, він не мав навіть рахунку в банку...

А одного чудового дня павільйон «Ритуальні послуги» виявися зачиненим. Майстри ритуальної служби здиміли, звичайно ж, прихопивши з собою гроші клієнтів. Будемо сподіватися, що далеко втекти вони не встигнуть.

В. ГАЙДУК.

м. Донецьк.

Заробив

Коли мешканцю Одеси Віталію Гандзію запропонували заробити за пару годин двісті гривень, він з радістю погодився. Бо останні два роки ніде не працював і перебивався випадковими заробітками. Йому всього-навсього треба було знести меблі та інші речі з четвертого поверху і повантажити їх у машину.

Утрьох із двома ще такими ж кремезними молодиками він швидко впорався з роботою. Коли трикімнатна квартира, з якої вони виносили меблі, була майже порожньою, з'явилась міліція і поцікавилась, що тут відбувається.

Віталій пояснив, що хазяї цього помешкання переїздять на нову квартиру, а його найняли як вантажника.

— І от ми втрьох вантажимо речі, — закінчив свою розповідь молодик.

— А втрьох — це з ким? — запитали його. — Де ж іще двоє?

Оглянувся Віталій. І справді, крім нього, біля будинку, куди він виніс чергову партію речей, нікого не було. Кудись зникла і вантажівка. А тут ще прибули хазяї квартири, зняли гвалт, стверджуючи, що нікуди переїздити не збирались, що їх просто пограбували.

І як не переконує громадянин Гандзій, що випадково влип у цю історію, не вірять йому слідчі. Бо інші двоє, що обчищали квартиру, виявились не випадковими Віталію людьми. Один, Андрій Дубчевський — це його однокласник, а другий, Віктор Зайков — двоюрідний брат. Обох їх тепер розшукує міліція.

Т. КАЧЕВСКА.

м. Одеса.

Мал. М.МАКСИМЕНКА

— Як звуть твого податкового інспектора?
— Його не звуть, він сам приходить.

Педагогічний момент

Місцевий інститут економіки, права та іміджменту і не має статусу державного, зате славиться своєрідними підходами до учбового процесу і нестандартними формами виховання майбутніх фахівців. Як ці форми і підходи відіб'ються на майбутніх кар'єрах тутешніх вихованців, сказати важко. Зате деякі сьогоднішні методи навчання безперечно заслуговують на увагу.

Скажімо, викладач предмету «Реклама в торгівлі» Валер'ян Адольфович Гура так звернувся до своїх студентів напередодні сесії:

— Розумію, що ви хочете перед екзаменами мене якось задобрити. Принесете коньяки, не дай боже, гроші в конверті. Так знайте, всього цього я не беру. Краще зробіть мені подарунок — комп'ютер...

Далі Валер'ян Адольфович уточнив, який саме комп'ютер він хоче.

Перед іншою групою він поставив завдання ще складніше. Кінокамеру — от що порекомендував студентам подарувати собі...

А коли правоохоронні органи зацікавились такою от дивною методологією викладача, він написав у поясненні, що не вважає подарунки хабарем. Тепер тільки суд зможе розсудити цей правовий спір педагога з правоохоронцями.

А. ЗУБОЮК.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чого дивуєшся? Це спільне з іноземцями підприємство.

Налітай, подешевшало!

Сьогодні рекламою про розпродаж нікого не здивуєш. Наприклад, на дверях багатьох магазинів одягу час від часу з'являються об'яви про чергові скидки чи, припустимо, сезонне зниження цін. Але не часто з'являються подібні об'яви на продуктових магазинах, де, як ми знаємо, і без об'яв ціни весь час зростають.

Тому, коли на дверях магазину, що на розі вулиць Козачівської та Лісової з'явилося оголошення про передсвятковий розпродаж продуктів за зниженими цінами, мешканці навколишніх будинків поспішили сюди.

І справді, продукти продавалися з великою скидкою. А деякі — за фантастично низькою ціною. Так, крупи були на сорок відсотків дешевші тих, що продаються в сусідніх магазинах, макарони, масло, маргарини йшли за півціни.

Розкупили все. А тих, хто запізнився на розпродаж, заспокоювали:

— Якось днями нам знову підкинуть дешеві продукти.

Та наступного дня до магазину посунули покупці з вимогою повернути гроші за товар: від продуктів відгонило чи то соляркою, чи то гасом. А невдовзі на вимогу покупців сюди навідалася інспекція з бюро товарних експертиз, яка встановила, що в магазині збували товар, вилучений із торгівлі. Товар цей був забракований у зв'язку з тим, що перевозився у вагонах разом із хімікатами, отже, становив небезпеку для здоров'я.

Тепер «благодійникам» на чолі з хазяйкою магазину В. К. Зуєвою належить пояснити, як цей товар опинився в їхньому торговельному закладі.

А. ДОНЕЦЬ.

м. Київ.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

«Театрал»

Олесь розповідає друзям, як він був у театрі.

— І що ж тобі найбільше сподобалося? — запитують його.

— Антракт!

— Чому?

— Бо тоді ми пішли в буфет і тато купив морозиво та ситро.

Сашко ГАРЧЕНКО,
другокласник.

Сонлива липа

Біля липи ліг Пилип
До Пилипа сон «прилип».
Спав Пилип, шуміла липа.
Не могла збудить Пилипа.
Он яка сонлива липа,
Що приспала так Пилипа

Василь КРАВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Жирафеня

Син Жирафин воду пив,
Доки горло простудив.
Каже лікар: «Неодмінно
Лікувати слід ангіну!»
Полюбуйтеся, будь ласка,
Скільки втрат з таких синків:
На одну пішло пов'язку
Тридцять вісім рушників!

Кость ДЯЧЕНКО.

Покарання

Петрик повернувся зі школи:

— Ура! Канікули!

— Ура! — весело вигукнули дідусь із бабусею, які допомагали Петрикові виконувати домашні завдання.

— А ви, дідусю, не радійте. Тиждень не будете дивитися телевізор.

— Чому?

— У мій табель подивіться. Бабуся з мови «підтягнулася», а у вас з математики за чверть знову трійка.

Гриць ОСОКА.

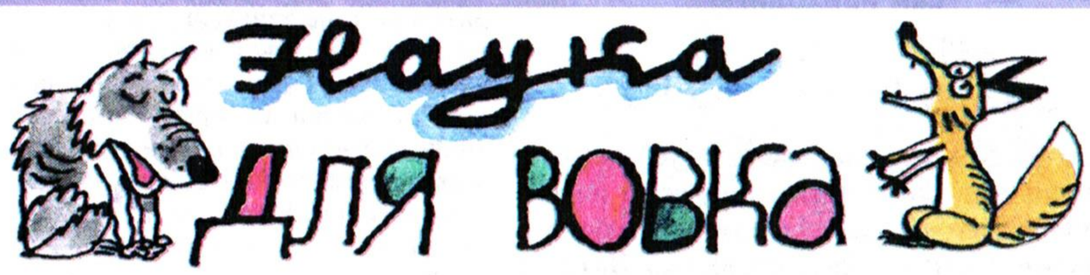

Українська народна казка

Брів зимовим лісом сірий вовк. Надворі мороз такий, що зуб на зуб не попадає. А тут ще й їсти хочеться. Зайці у білих кожушках під ялинками і в кущах поховалися.

Миші під глибоким снігом розкошують.

Блукав вовк лісом, блукав, аж поки не зустрів лисичку.

— Ну все, руда, я тебе з'їм, — клацнув зубами сіроманець.

— Не їж мене, вовчику-братику, я тобі пісеньку заспіваю та ще й затанцюю.

Почала вона співати і витанцьовувати. А голосочок у лисички медовий. Слухав її вовк, слухав та й заснув. А коли прокинувся, то лисичкисестрички вже й слід прохолов.

«І навіщо мені такі танці?» — подумав сірий і поплентався далі.

Бачить — на поляні лосиха куняє. Підскочив до неї зненацька вовк і як закричить:

— Я тебе з'їм!

А лосиха не розгубилася:

— Я не проти, вовчок-сірячок, але не можна мене їсти...

— Це ж чому? — здивувався сірячок.

— А про це прочитай он там, — сказала лосиха і підняла ногу.

Підійшов вовк, глянув зацікавлено. А лосиха йому — ратицями межи очі. Аж іскри з них посипалися.

Довгенько не міг отямитися сірий. А коли очуняв — тільки застогнав:

— Я ж читати не вмію. Неграмотний я!

Переповів М. ЛИСТОПАД.

Загадки

Ходить-бродить по льодах.
Не літає, хоч і птах.
Упірнає із крижини
Й ловить рибу у глибинах.
Не страшна йому вода.
А що холод — не біда.
Має теплу шубу він.
Зветься птах отой...

(Пінгвін)

Василь КРАВЧУК.

Дуба я лікував,
Там жучків поклював.
Ех, дісталось їм від мене!
Лечу тепер ще й до клена.

(Дятел)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

РЕБУС

Той, хто розшифрує ребус, прочитає цікаву загадку. Спробуйте відгадати її.

Склав П. МИШКО.

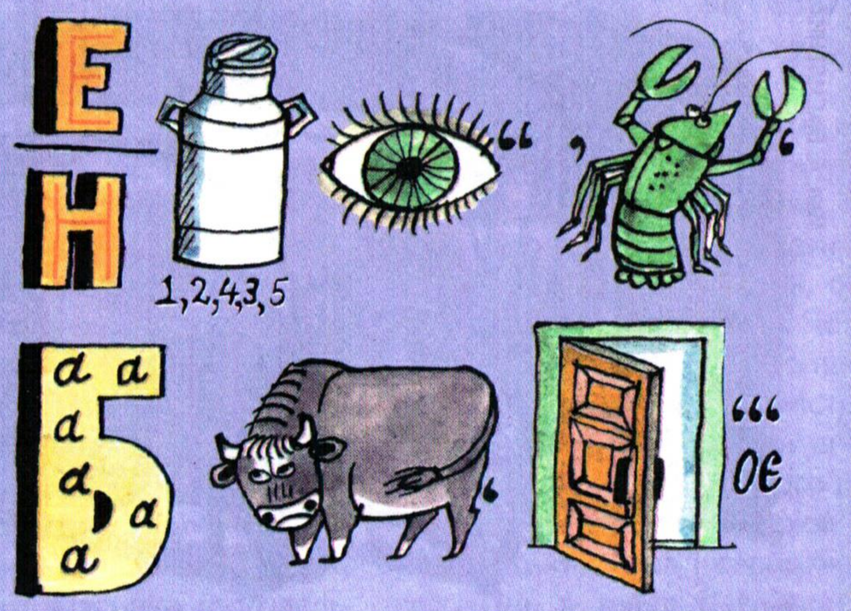

Загадки

Чи бачили гору
Посеред двору?
Стовпами підперту
Ще й вила задерті?

(Корова)

За високим, рівним
Тином
Заховали ми Мартина,
На диво балакучого,
Веселого, співучого.
Навіть, як пускає
Тин,
Нікуди не втече
Мартин.

(Язик)

Марія ПОНОМАРЕНКО.

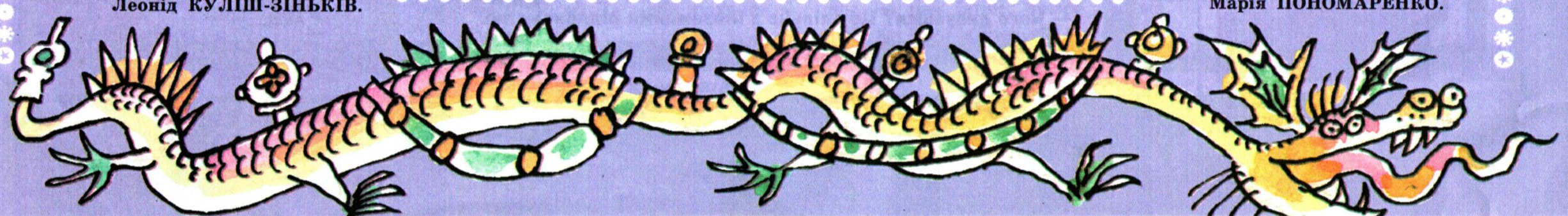

ХРОНІКА НОВИН

Дуже цінна пропозиція

Із цінною пропозицією виступили чиновники Кизяківської держадміністрації. Її реалізація навіть за найменшими підрахунками дозволить покласти до кишені кожного з них по сотні тисяч баксів.

Безумовний успіх

Удвічі збільшив випуск продукції Кизяківський завод пилососів. Якщо у минулому році з його конвейєрів зійшов один пилосос, то у цьому — цілих два!

Знайти і знешкодити

Ще п'ять років тому було установлене високе звання «Відмінник приватизації». А нещодавно правоохоронні органи оголосили розшук всіх, хто був удостоєний цього високого звання.

Неподобство

Півгодинне голодування провів відпочиваючий на Гавайях бізнесмен А. Хрюшко, коли довідався, що одну із його фірм у селищі Кирзаках відвідав податковий інспектор.

Черговий хронікер Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. А. АНДРЕЄВА

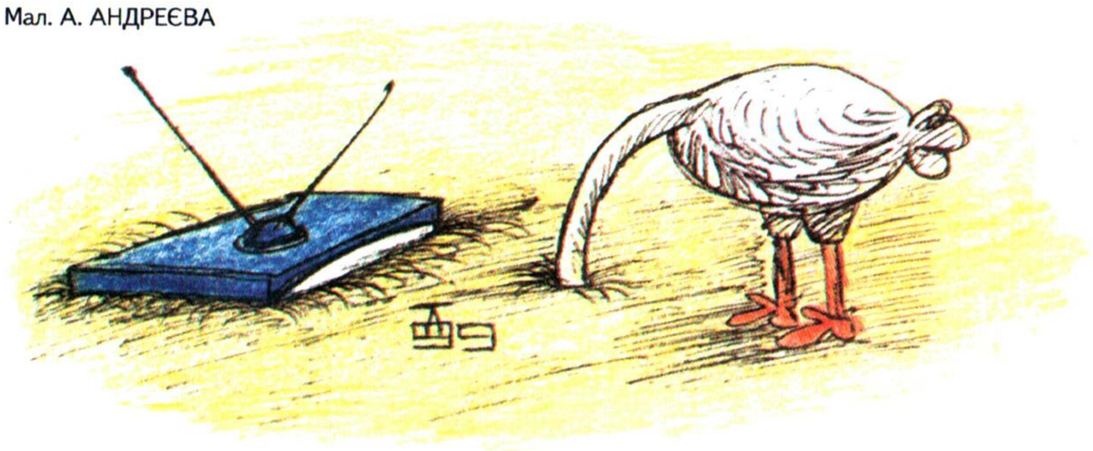

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Коли минулого року ми з гостями всілися за новорічним столом, я дістав із холодильника шампанське. Стрельнув у стелю корком і розлив у келихи напій. Хотіли випити за щастя, за здоров'я... Але... Гості, зробивши кілька ковтків, тільки скривилися. У пляшці виявилася якась кисла «шипучка». А я ж купував її не десь у підворітті, а у магазині.

Преса чимало пише про підпільне виготовлення алкогольних напоїв. Виготовить їх, зрозуміло, можна. А от як реалізувати велику кількість фальшивки?

Якби за продаж таких товарів відповідні органи не штрафували, а закривали торгові точки, то подібний «бізнес» не процвітав би.

О. ХОМ'ЯКОВ.

м. Черкаси.

ГРАБУЮТЬ, А НА ПОМІЧ НЕ ЗОВУТЬ

Зміни суспільного ладу страшенно впливають на долю дубів. Здавалося б, і чого це так має бути? Стоїть на одному місці, ні лівих, ні правих закидонів, шумить не на мітингах, а десь у лісі. І то вгорі, і то поміж своїм суччям, а не в кнайпі, де розкинута агентурна мережа. Ну, правда, бувають часом ідеологічні навантаження, коли до гілляки прилаштовують із шнурком на шиї котрогось із героїв. Але така опосередкована партійна заангажованість трапляється не щодня, і не з усіма деревами. А гаї тим часом страждають масово і повсюдно. А в них і дуби, і сосни...

Взяти хоча б карпатські ліси. Розпади імперій за Першої світової війни дуже позначилися на залісненості гір. Під сокиру нищили і листяні, і хвойні гектари. Не встиг доспіти зелений підріст — грянуло визволення у Другій світовій. А скільки того добра поніжечила німота! Але після вигнання поганців древостоям було особливо кепсько. Під гаслами «Ліс — наше багатство» його рубали квадратними кілометрами, роблячи гори лисими, а потоки сухими.

Аж ось заспівали «Ще не вмерла...» Повсюди залунали промови про збереження і примноження. І це стосувалося не тільки писанкарства і здорових нахилів народу, а й господарських справ, зокрема, лісу.

На Галичині, приміром, вирішили створити у Карпатах національний парк. А позаяк у таких заповідних краях не вільно влаштовувати пожежі і лісосіки, то вирішили це зробити до здобуття відповідного статусу. Найкращі дерева загуркотіли за кордон. Гуркіт стояв і вдень, і вночі. Очевидці і патріоти з-поміж лісових працівників не раз і не два обурювались; найвидатніша за якістю деревина мчала на захід, як дрова для опалення і, зрозуміло, не тільки з нацпарку. А дрова і будівельний (стройовий) ліс різняться у цінах, як бабці і студентки в коханні. Дехто так нахапався тої різниці, що поспішив на депутатські лави, аби не посадили на нари.

А поза тим спів пили «Дружба» під бубон сокир не вщухає. Це при тому, що вітчизняне меблеве виробництво конає в занепаді, і глибокою переробкою деревини мало хто й займається. Обсяги ж лісозаготівель — майже на традиційних рівнях. Західна регіональна митниця дає дані, що в 1998-му і в першій половині 1999-го року приватні комерційні структури вивезли за кордон лісу і лісопродукції на понад 20 млн. гривень. Ця цифра нікому нічого б не говорила, якби до неї не додати іншу — державні підприємства разом із відкритими і закритими акціонерними товариствами за цей час експортували продукції на ... 13,8 млн. гривень. А звідки взявся ліс на 6,2 млн. гривень — суму, що становить різницю між названою циферією.

Виявляється, отим шаленим додатковим експортером є... населення гірських районів. А воно ж немає ні пущ, ні дібров! Річ у тім, що деякі господарства, наприклад, Славське ДЛГ чи Сколівське МГЛ, відпускають у рахунок боргів із зарплати... ділову деревину. Це при тому, що державне лісогосподарське об'єднання «Львівліс» надзвичайно суворо заборонило такий «бізнес». А в Славському і в Скольому дають робітникам по 3,8 кубометра. Комерсанти негайно скуповують «боргову» деревину по 35—40 грн. за куб, а за бугром беруть за нього по 50—60 доларів.

Не думайте, що я проти копійчини в штанях чи кресанях бойка і гуцула. Більше того, мені подобається, коли дзвенить і шурхотить у кишенях. Але я проти, коли при самовивозі деревини беруть не 3,8 куб. м, а вдвічі-втричі більше, коли вкрадений ліс «відмивається» комерсантами у дуже простий спосіб паперових довідок, в які можна за незначні гроші повписувати будь-які цифри.

До речі, ви думаєте, що у «Львівлісі» дуже переймаються розтринькуванням справді всенародного багатства? Не поспішайте з відповіддю. У засобах масової інформації, у ділових реляціях тінню ковзнуло повідомлення про те, що об'єднання великодушно списало непогашену дебіторську заборгованість за контрактами 1995 року польської фірми «Гандльова Комеро» (майже 16 тисяч доларів), а ще більше «простило» нідерландській фірмі «Гомаро». Живуть же хлопці!

На карпатських схилах натужно ревуть тягачі, трактори, вантажівки. Везуть ліс. Легально й нелегально. На другому способі зайняті десятки транспортних одиниць. Чим же зайняті ті, хто покликаний службовими обов'язками бачити це і чути? А головне — припинити злочин, що триває не один рік? Не скажу, не знаю. А може, ті, хто мав би просити допомоги, самі й грабують? Зараз це намагається з'ясувати Львівська обласна прокуратура, яка взялася проаналізувати «стан дотримання чинного законодавства щодо регіонального використання та охорони лісів».

Чекаємо наслідків, ні на мить не забуваючи, що зміни у суспільному ладі страшенно впливають на долю дубів.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Східні Бескиди.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА (тема Л. Телятникова)

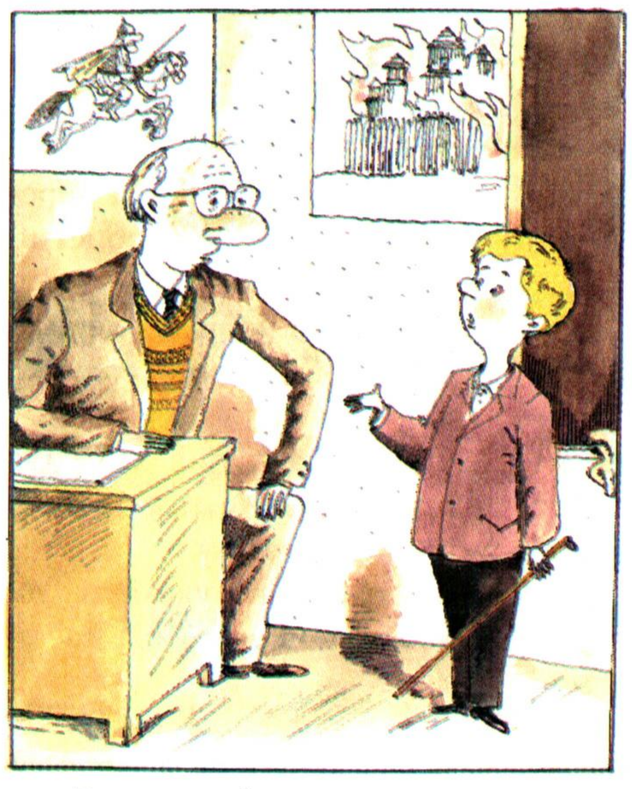

— То з кого збирав данину князь Ігор?
— З молодших класів.

Мал. О. КОХАНА

— Знову пишуть, що планеті загрожує різке потепління!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Дітки! Уважно подивіться на фото і скажіть, чи немає там вашого тата.

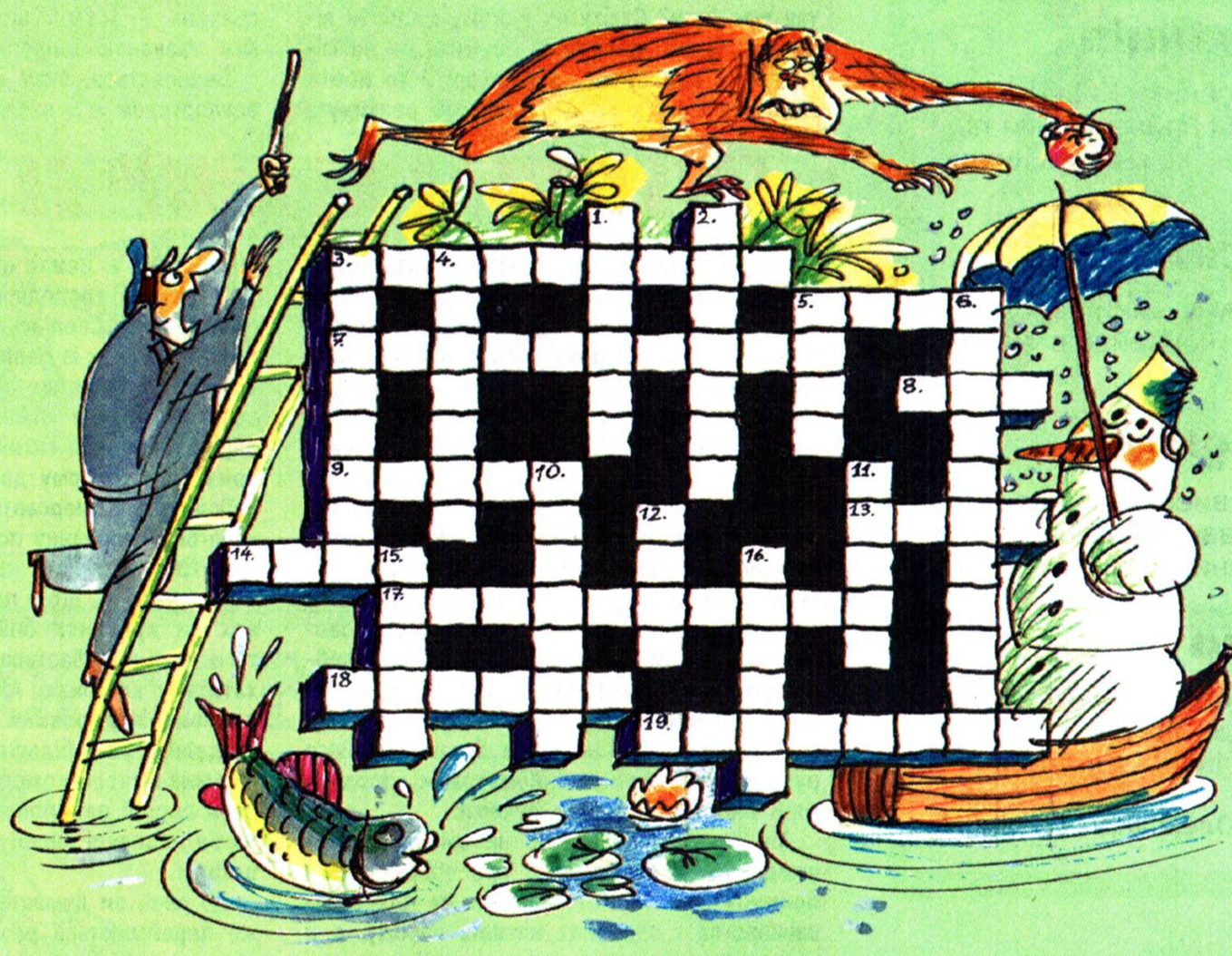

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

3. Оповідання Г. Квітки-Основ'яненка, яке починається і закінчується словами «Дуже недобре діло брехати!». 5. У древньоримській міфології бог дверей, входу і виходу, бог часу, всякого початку і кінця, переносно — дворушник. 7. Людиноподібна мавпа. 8. Передня частина судна, літака... 9. Нелітаючий птах, який живе в Америці. 13. Страва із дрібно нарізаних овочів. 14. По ній пишуть вилами. 17. Сценічний образ, в якому виступав молодий Ю. Тимошенко. 18. Фрукт. 19. Сильний сніг.

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Штучний чуб. 2. Змагання з бігу на дистанцію 42 км. 195 м. 3. Його любив робити по Хрещатику герой п'єси М. Старицького «За двома зайцями» С. П. Голохвостий. 4. Що за дорога: вгору йде похило, що не крок, то й ярок. 5. «Каламутник» води у байці Л. Глібова. 6. Без неї Новий рік — не свято. 10. Улюблена літературна форма Остапа Вишні... 11. Посудина, з якої нібито «ллє» дощ. 12. Охоронці садів і баштанів замість нього у патрони засипають здебільшого сіль. 15. Найпростіша тварина. 16. Автор твору, листа, який умисно приховує ім'я.

Склав М. ДРУЗЯКА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Лафонтен. 7. Афоризм. 8. Синиця. 9. Цивілізація. 10. Рим. 11. Драже. 13. Лупа. 14. Ожина. 15. Рак. 17. Артист. 19. Оклад. 20. Авангард.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Лисиця. 2. Оригінал. 3. Нафталін. 4. Подвір'я. 5. Пиво. 6. Імпічмент. 10. Режисер. 11. Дракон. 12. Еллада. 16. Олія. 18. Руно.

ВІДГАДКА: літера «Б».

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ».

На небі одну,
а у баби двоє.

Тест

ЧИ САМОСТІЙНА ВИ ЛЮДИНА?

1. Хто несе відповідальність за ваші вчинки?

а) хто завгодно, тільки не я (1 очко);

б) мені завжди доводиться відповідати навіть за те, про що я і не чув (2 очка);

в) хай тільки хтось спробує притягти мене до відповідальності! (3 очка).

2. Чи радитесь ви з дружиною, яку краватку вам сьогодні краще надягти?

а) у мене немає краватки (1 очко);

б) у мене немає дружини (2 очка);

в) обов'язково, тим паче, якщо збираюся на побачення з черговою кралею (3 очка).

3. Чи можете ви без сторонньої допомоги зробити у квартирі ремонт?

а) а хто мені за нього заплатить? (1 очко);

б) я можу без сторонньої допомоги з'їсти три кіло ковбаси (2 очка);

в) одного разу я вже спробував замінити перегорілу лампочку, так після цього мене кинула дружина (3 очка).

4. Чи ходили ви коли-небудь у туристичні походи, бували у спортивних таборах?

а) ні, зате я не вилажу з нічних клубів (1 очко);

б) якого біса мені кудись ходити пішки, якщо мене всюди возять (2 очка);

в) ні, я вважаю, що в мої 50 років ще рано ходити у турпоходи (3 очка).

5. Що ви будете робити, якщо опинитесь в екстремальній ситуації?

а) матюкатися (1 очко);

б) телефонувати дружині (2 очка);

в) писати скарги в ООН (3 очка).

Підрахуйте набрані очки. Якщо ви набрали від 0 до 5 очок, значить, незважаючи на вашу сивину та поважний вік, ви ще зовсім дитина. Ховайте подалі від себе сірники, колючі та ріжучі предмети, і взагалі — посильте за собою контроль! Якщо ви набрали від 5 до 10 очок, значить, ви ще недостатньо самостійні, тому вам не зайве обзавестися апаратом радників та групою чарівних референток.

Якщо ви набрали від 10 до 15 очок, значить — ви вже цілком самостійна людина, вам можна сміливо одружуватися і навіть балотуватися у народні депутати.

Інозем'ний гумор

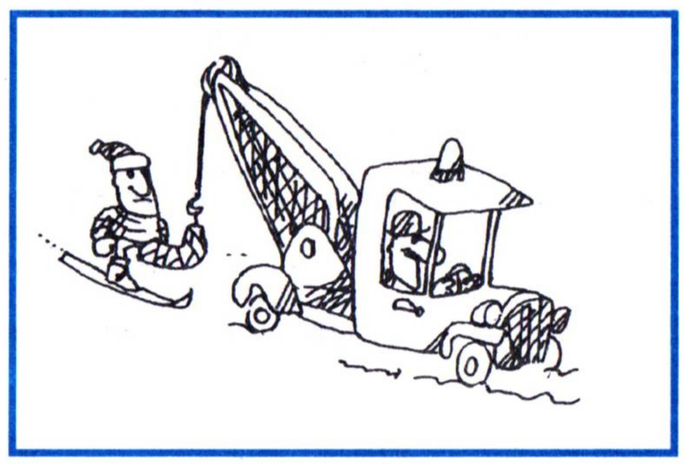

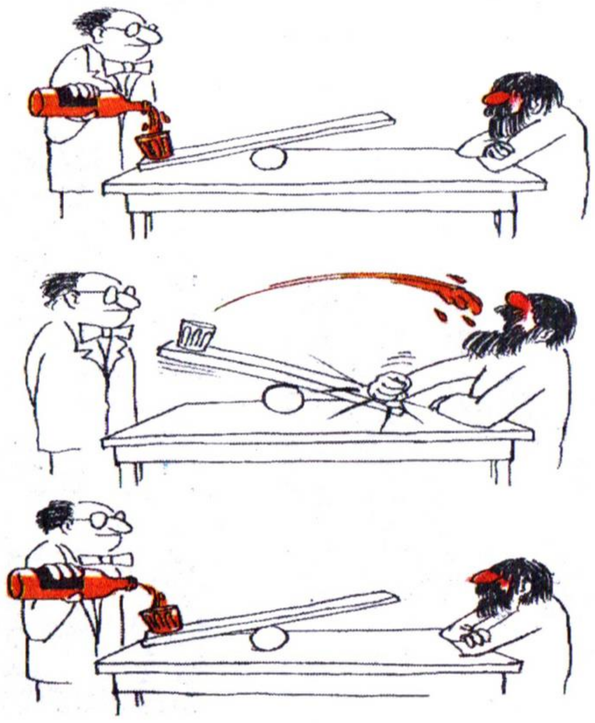

Веле ІВАНОВИЧ

КРЕДИТ

Перед тим як зв'язатися з Міжнародним валютним фондом, я зібрав необхідні гарантії. Мій план вони підтримали, але сказали, що видати весь кредит не зможуть, і направили мене до Міжнародного банку поновлення та розвитку.

Але для цього мені була потрібна додаткова інформація.

Зібрав.

Мені сказали, що треба почекати, поки вони приймуть рішення.

Я почав наполягати, щоб вони якомога швидше все зробили. Якщо мене не інвестують зараз, потім буде вже пізно.

Вони вивчили мою заяву і сказали, що згодні, але їм потрібні деякі гарантії.

Я побіг розпитувати. Мені сказали, що «Манхетен чейз» — дуже солідна грошова інституція, якій усі довіряють. І я звернувся до керуючого, але той сказав мені, що не зможе нічого вирішити без своєї Управлінської ради.

Тоді я зрозумів, що маю шанс. З тих документів, які додалися, мені стало ясно, що Міжнародний валютний фонд мене підтримує. Треба було лише знайти ще одного гаранта. Так мені порадили.

Я зателефонував у декілька бензинових компаній та одному магнату, який продає зброю. Розповів їм, у чім справа, і вони поручилися за мене.

Тепер, коли все необхідне було зібрано, я знову постукав у двері Міжнародного банку.

Там почали вивчати мої папери, розмірковувати, а потім сказали, що до тексту угоди треба внести деякі зміни і лише тоді вони зможуть видати потрібну мені суму...

Нарешті гроші були перераховані на мій особистий рахунок.

Я швидко побіг їх одержувати. Зняв зі свого рахунку всі.

Пішов та купив хліб, два літри молока і заніс усі ці продукти додому.

Ви навіть не уявляєте, як зраділи моя дружина та діти!

Переклад із сербської.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Є така народна мудрість: чоловік має два вуха, щоб багато слухати, а один язик, щоб менше говорити. Якщо з цього зробити логічний висновок, то і двоє очей у людини для того, щоб більше бачити.

Дуже багато «бачити» захотілося і одній сімейці, яку намалював О. Гуцол («Перець» № 10). Та сімейка постійно зазирала у замкову щілину до сусідки. В результаті усі дев'ять її членів і навіть пес Барбос залишилися без одного ока. Щоб найти управу на кривдницю — викликали «стража порядку».

Ось до такої карикатури і треба було придумати підпис.

Читачі і цього разу виявили неабияку активність.

А найдотепнішими, на думку журі, є підписи *О. ЧАПЛІ з м. Курська (Росія):* **«А ви, товаришу міліціонер, самі подивіться, що сусідка витворяє»,** та *М. ШМАТОВАХЕНКО з Житомира:* **«Не вірите — перевірте!»**

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до нового малюнка О. Гуцола.

На переможців чекають призи!

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Мотря краєм вуха сьорбнула новини».

«Класичний твір «Морозенко» вчить нас звідки у нас беруться морози».

«У нас ще старі українці рідної мови як слід не вивчили, а тут он вже нові українці без української на підході...»

(З учнівських творів)
Надіслав Флоріан БОДНАР.

«Продається «Победа» на ходу і гараж з волговським мотором».

(Із оголошень).

«Чому ви четверо кричите дуетом?»

(Зауваження головуючого).

«Минулого року розкрито понад 20 тяжких злочинів та згвалтувань, в яких активну участь брав дільничий Т. .., за що й відзначений подяками та грамотами».

(Із доповіді).
Надіслав Борис СЛЮСАР.

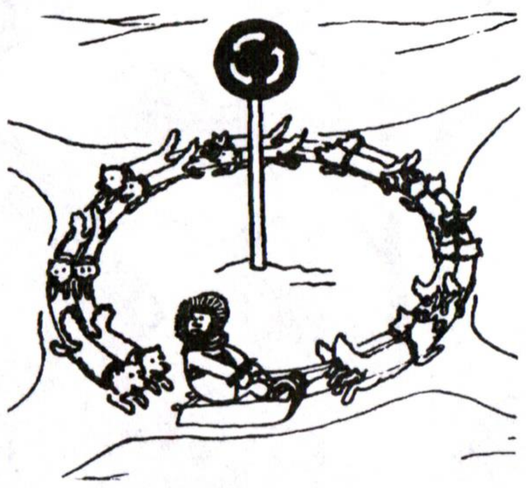

Жартують шотландці

ЕКОНОМИТИ — ТАК ЕКОНОМИТИ!

До бару заходить шотландець.

— Чарчину віскі! — звертається він до бармена.

— Вам за якою ціною? За п'ять пенсів чи десять?

— А від чого це залежить? — цікавиться шотландець.

— Десять центів, якщо ви сядете за столик. А п'ять, якщо ви вип'єте стоячи, не займатимете місця.

— А якщо я вип'ю, стоячи на одній нозі?

ПОЧУЄТЕ

Шотландець вирішив придбати слуховий апарат.

Продавець пропонує і такі, і такі.

— Дорого,— шкребе потилицю покупець.

Продавець не витримує:

— Тоді візьміть оцей! Тут найпростіша система: до звичайної картонної коробки на дротику прив'язуєте гудзика. Гудзик вставляєте у вухо, а коробку засовуєте до внутрішньої кишені.

— І апарат працюватиме?

— Ні, але люди, побачивши дротинку, гучніше говоритимуть.

ПЕЧЕРА

Екскурсовод заводить туристів до печери:

— Ця печера, шановні, виникла недавно завдяки одному шотландцеві, який поскаржився своїм родичам, що випадково упустив у лисячу нірку маленьку монетку.

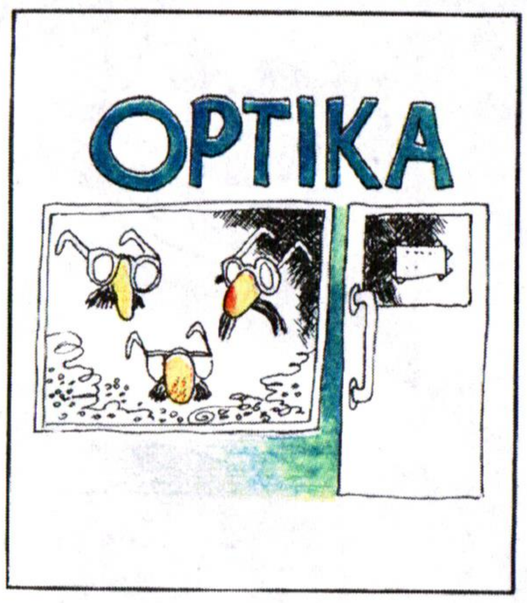

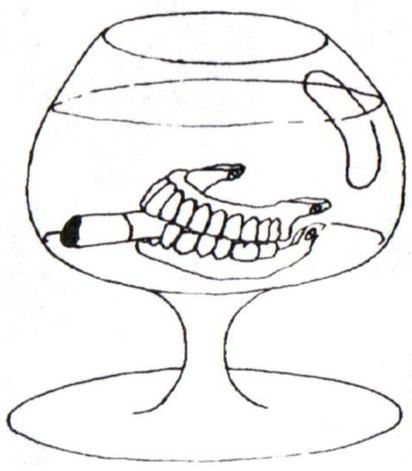

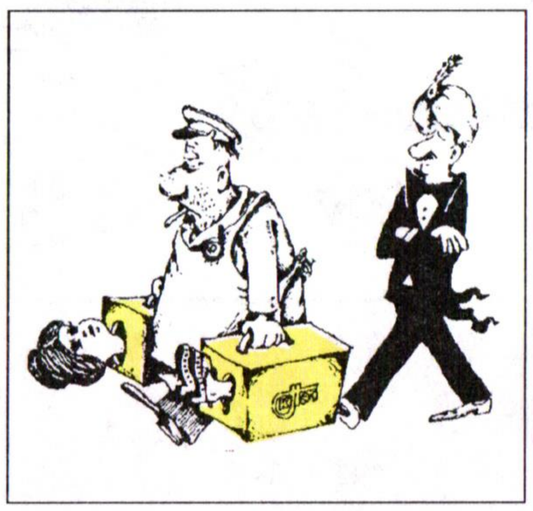

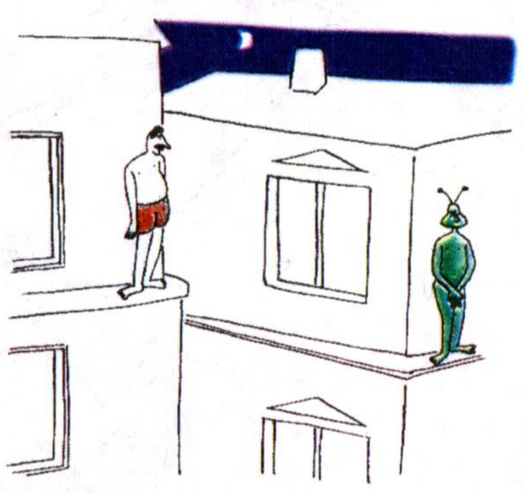

ПЕРЕЦЬ № 12 (1485)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
О. КОХАН (головний художник),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 04.11.99.
Підписано до друку 18.11.99.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 17 340 прим.
Зам. 0110912.
Ціна договірна.
© «Перець» 1999 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Добрий вечір, щедрий вечір!

М'ЯСО-КОМБІНАТ

-ТАК КАЖЕШ, НАКОЛЯДУВАВ?

-ВЕДМЕДЯ НА УКРАЇНІ ВЖЕ ДАВНО НЕМАЄ, АЛЕ СЛІДИ ЙОГО ЩЕ МОЖНА ЗУСТРІТИ.

-НІЧИМ ДОПОМОГТИ НЕ МОЖЕМО. ОТ ЯКБИ РАКЕТА ВИБУХНУЛА, ТО МИ Б ВАМ КОМПЕНСУВАЛИ ЗРУЙНОВАНИЙ БУДИНОК.

-ЖЕНИ ЗА БУГОР! ТАМ НА МЕНЕ ЧЕКАЄ ВЕЛИКА ПАРТІЯ ЧЕРЕВИЧКІВ!

-З РОКОМ ДРАКОНА, ЛЮБА!

-КОЛЯД, КОЛЯД, КОЛЯДНЕЦЬ! ДАВАЙ, ДЯДЬКУ, ГАМАНЕЦЬ!

-А Я ЗНАЮ, КУМЕ: ЦЕ ЗНАК, ЩО СОЛОХА ВЖЕ НАВАРИЛА ГОРІЛКИ.

БАР

-ЗАХОДЬТЕ ДО НАС ІЩЕ!

ЇХ РОЗШУКУЄ МІЛІЦІЯ

-НЕ ТАК ШВИДКО ГАСІТЬ ПОЖЕЖУ! ДАЙТЕ ТРОХИ ПОГРІТИСЯ!

4 820012 960675 12

Журнал «ПЕРЕЦЬ» —
одне з небагатьох періодичних видань України, яке виходить тільки на кошти читачів.
Будьте з «Перцем»! І не забудьте передплатити його на 2000 рік!
Передплатна ціна на шість місяців 6 грн. 90 коп., на рік 13 грн. 80 коп.
Звичайно, можна оформити передплату і на менший термін. Смійтеся на здоров'я! Індекс — 74393.